

UFO'S

EN

FUTUREN

Ufo's en Futuren

Greta De Nil

Schrijver: Greta De Nil
Coverontwerp: Greta De Nil
ISBN: 978 94 021 3012 6
© 2015 Greta De Nil

Hoofdstuk 1

De zachte stralen van het maanlicht overgieten het landschap met een geheimzinnig zilveren licht. Lucas Vervloesem houdt van dit nachtelijk tafereel. Bij volle maan heeft hij het moeilijk om in te slapen. Hij gaat dan bij het venster staan om van het feeërieke schouwspel te genieten. Zijn slaapkamer ligt op de eerste verdieping en er staan geen andere gebouwen in de onmiddellijke nabijheid. Lucas heeft dus zicht op heel de omgeving.

Het is zomer en het raam staat open. In de verte roept een uil, verder is het stil. Een fris nachtelijk briesje doet Lucas even huiveren in zijn dunne pyjama. Als hij hier wil blijven staan, moet hij een trui aantrekken. Lucas weet het, maar kan zich moeilijk los maken van de betovering van de volle maan. Zonder zich om te draaien, graait hij achter zich op zoek naar zijn trui. Hij krijgt juist het randje van de mouw te pakken en trekt de trui aan.

Achter de tuin, voorbij het bosje, vermengt een vaag oranje schijnsel zich met het zilveren licht van de maan. Lucas kijkt er geboeid naar. Dat is nieuw, dat heeft hij nog nooit gezien! De oranje gloed wordt even wat sterker en verkleurt dan naar zacht rood. Heel vreemd! Het gekleurde schijnsel geeft het geheel een magisch tintje. Dit wil hij van nabij zien!

Zonder erbij na te denken, steekt Lucas zijn voeten in een paar pantoffels en loopt zo stil mogelijk de trap af. Bij de piepende achterdeur houdt hij even zijn adem in, maar niemand heeft hem gehoord. De oversteek van het gazon is vlug gemaakt. Heel voorzichtig sluipt hij door het bosje. De lichtrode gloed is nog duidelijk aanwezig en komt uit de weide vlak achter het bosje. Hij hoort nu ook een zoemend geluid, het gonst zacht en rustig. Achter

de laatste struik blijft hij staan. Hij schuift de takken wat uiteen. Wat hij ziet, hoeft hij niet te beschrijven, hij herkent het meteen. Al meermaals heeft hij afbeeldingen gezien van wat de mensen een vliegende schotel of een Ufo noemen. Het ding is wel veel groter dan hij zich had voorgesteld. Het ronde gevaarte, van wel 20m doorsnede, staat op drie stevige, twee meter hoge poten en het rode schijnsel komt langs heel de onderste rand naar buiten en vermengt zich hogerop met het zilveren maanlicht. Terwijl Lucas ademloos staat te kijken naar de Ufo, waarvan zijn vader zegt dat het een verzinsel is van mensen met te veel fantasie, wordt het schijnsel opnieuw oranje. Hij hoort het gezoem toenemen. De landingspoten worden ingetrokken en zeer langzaam begint de vliegende schotel te stijgen, loodrecht omhoog als een helikopter. Het is alsof Lucas mee van de grond getild wordt, zo gaat hij op in wat hij ziet. Eens boven de bomen schiet de Ufo met een vaart, schuin omhoog, in oostelijke richting. Slechts een paar seconden zijn nodig om hem volledig uit het zicht te laten verdwijnen. Met een zucht komt Lucas weer tot zichzelf.

‘Wauw! Een Ufo! Papa zal mij niet geloven, maar ze bestaan dus echt wel!’

Juist als hij terug naar huis wil gaan, ziet Lucas van het andere eind van de weide een figuurtje komen aanrennen.

‘Wat is dat nu weer?’ Lucas blijft nog even staan...

Een heel vreemd wezen komt dichterbij, tot op de plaats waar de Ufo stond. Het buitenaards wezen kijkt naar boven en zwaait met zijn armen.

‘Een passagier van de Ufo,’ prevelt Lucas bijna onhoorbaar, ‘wat een raar mannetje!’

Het kereltje is opgehouden met zwaaien en staat daar nu roerloos. Zijn lange armen hangen slungelig langs zijn eerder korte lichaam. Ook de benen zijn lang. Het kijkt nog steeds naar boven in de richting waarin de Ufo verdween. Tenslotte beseft het ventje blijkbaar ook dat omhoog kijken niet zal helpen. Traag begeeft het zich naar het bosje. In het volle maanlicht en nu op kortere afstand kan Lucas hem beter bekijken. De romp gaat over in een dikke, korte nek waar weinig beweging in zit. Het hoofd is bolrond. De

voeten zitten tussen het gras, die kan hij niet zien. Lucas kan zijn ogen niet van het kereltje afhouden. Het ziet er heel raar uit. Misschien komt het kereltje nog dichterbij, dan kan hij meer details zien, maar dat gebeurt niet. Het blijft waar het is, en zet zich neer op een oude boomstronk aan de rand van het bosje, op ongeveer 20 meter vanwaar Lucas zich bevindt.

Wat moet hij nu doen? Het is duidelijk dat het kereltje door zijn medepassagiers werd achtergelaten. Zou het wezentje gevaarlijk zijn? Het ziet er zo kwetsbaar uit, zo hopeloos... Lucas kan geen besluit nemen. Alsof het kereltje gedachten kan lezen, staat het recht en komt het aarzelend langs de rand van het bosje verder naar Lucas toe. Lucas twijfelt, weglopen wil hij niet, zich laten zien eigenlijk ook niet. Opeens neemt hij een dapper besluit en komt vanachter de struik tevoorschijn. Het kereltje schrikt en blijft staan. Ze staan op nog geen tien passen van elkaar en ze zijn er blijkbaar geen van beiden gerust in. Van zo dichtbij ziet het ventje er nog vreemder uit. Op de plaats van de schouders, ellebogen, polsen, knieën en enkels ziet Lucas dikke, ronde knobbels. Zijn lange armen zijn slungelig, maar hij loopt ook slungelig. Kleren heeft hij niet aan. Lucas bemerkt veel kort haar op zijn lijfje, een soort vacht dus, besluit Lucas. Op zijn hoofd staat ook haar, maar dat is langer dan dat van zijn vacht en sterk gekroesd. Op twee plaatsen steekt er een bosje pinnen boven zijn haar uit. Hij heeft twee grote, ovale ogen, waarin hij duidelijk angst kan lezen, en een kleine neus. Een brede mond met smalle lippen vervolledigt zijn gezicht. Lucas veegt met zijn arm het zweet van zijn voorhoofd. Het kereltje ziet daar blijkbaar een aanmoediging in en komt nog een paar stappen dichterbij.

'Da-ag,' zegt Lucas stil.

'Da-ag,' herhaalt het kereltje met juist dezelfde intonatie.

Ook Lucas zet nu een paar passen in de richting van het kereltje.

'Lucas,' zegt hij en hij wijst naar zichzelf.

'Rondelo,' en het kereltje wijst naar zichzelf.

Het ijs is nu gebroken, ze staan op spreekafstand van elkaar en weten van elkaar dat ze een naam hebben. Rondelo bekijkt Lucas met dezelfde nieuwsgierigheid als Lucas Rondelo bekijkt. Zijn

handen zijn ook anders, ziet Lucas, hij heeft zes vingers in plaats van vijf, of beter gezegd vier vingers met aan elke kant een duim en hij heeft ook zes tenen waarvan de twee buitenste naar achter wijzen.

Even later wijst Lucas over zijn schouder naar achter en zegt: 'huis.' 'Huis,' antwoordt Rondelo en wijst schuin omhoog in de richting waarin de Ufo verdwenen is. Plotseling begint hij te snikken. Een overvloed aan tranen rolt uit zijn grote, ovale ogen.

Lucas heeft medelijden met hem en in een impuls legt hij zijn arm om het schokkende lijfje van Rondelo. Zijn lijfje voelt mollig en warm, juist zoals dat van mensen. Verrast houdt Rondelo op met huilen en Lucas ziet zowaar een lach op zijn gezicht verschijnen. Ook bij Lucas kan er nu een glimlach af, zijn ongerustheid is helemaal verdwenen.

'Kom,' zegt hij en neemt Rondelo bij de hand. Rondelo loopt gewillig met hem mee. Samen banen ze zich een weg door het bosje en lopen ze door de tuin naar het huis van Lucas. Impulsief en hulpvaardig als hij is, heeft Lucas Rondelo mee naar huis genomen, maar hoe moet het nu verder?

Ik kan Rondelo niet mee naar boven nemen, oordeelt Lucas, hem buiten aan zijn lot overlaten is ook geen optie, maar misschien is de vroegere geitenstal wel een goed idee!

De stal waar tot voor een paar maanden de geit haar onderkomen had, is gelukkig niet op slot. De stal werd wel uitgemest toen de geit dood ging, maar in de achterste hoek zijn de balen stro blijven liggen. Dat komt nu goed van pas. Lucas doet de poort open en wenkt Rondelo. Nu hij achter het ruimtewezen naar binnen stapt, ziet hij tot zijn verbazing dat het kereltje aan de achterkant van zijn hoofd ook over twee ogen beschikt, weliswaar kleiner dan die in zijn gezicht, maar toch echte ogen, en ook een kleine neus! Dat moet wel praktisch zijn denkt Lucas, dat buitenaards wezen kan alles zien wat er achter hem gebeurt zonder zijn hoofd te draaien! Rondelo's hoofd draait ook niet zo gemakkelijk als dat van hem, heeft hij al gemerkt. Al dat gedraai heeft hij dus niet nodig!

‘Je zult tijdelijk hier moeten slapen Rondelo, ik kan je niets beters aanbieden. We zullen samen een ligplaats maken van het stro en morgen kom ik je dan eten brengen.’

Terwijl Lucas zijn uitleg doet, loopt hij al in de richting van de stobalen. Rondelo staat hem met ogen, groot en ovaal als vervormde schoteltjes, aan te kijken en verroert geen vin. Oeps, natuurlijk, Rondelo verstaat hem niet. Lucas probeert het opnieuw, nu met veel gebaren erbij.

‘Stro - slapen,’ zegt hij. Hij wijst naar het stro, gaat even liggen en doet zijn ogen toe, alsof hij slaapt.

‘Stro - slapen,’ eechoot Rondelo en dezelfde glimlach van daarjuist, maar nu veel breder, verschijnt op zijn snoet.

Hij lacht, denkt Lucas, hij is dus blij. De grote ogen zet hij op als hij iets niet verstaat. Eigenlijk juist zoals wij.

Samen trekken ze een strobaal uiteen en maken daarvan een zacht bed voor Rondelo. Als Lucas na een kwartiertje de stal verlaat en ‘slaap wel’ zegt, steekt Rondelo zijn hand op en wuift hem uit. Lucas glimlacht. Dat zal moeten wennen, een hand met zes vingers, en niet alleen die hand natuurlijk, hij zal aan heel Rondelo moeten wennen. De opvallende gewrichten zijn waarschijnlijk kogelgewrichten: hij kan armen en benen, handen en voeten in alle richtingen bewegen, vandaar ook die twee tenen die naar achter wijzen. Hij kan achteruit zien en lopen zonder zich om te draaien! Een heel vreemd mannetje, maar wel leuk en hij heeft zeker geen kwade bedoelingen. Tevreden gaat Lucas slapen.

Hoofdstuk 2

De volgende morgen moffelt Lucas stiekem wat boterhammen in een zak, neemt een flesje water en trekt ermee naar de stal. Rondelo is al wakker en zit heen en weer te wiegen op het stro, zachtjes begeleid door vreemde klanken uit zijn mond.

‘Hier ben ik met je ontbijt!’

Lucas maakt wat gebaren en zegt nog eens: ‘eten.’ Hij neemt één van de boterhammen en bijt er een stuk af. Daarna geeft hij de zak aan Rondelo.

‘Eten,’ zegt Rondelo en neemt een boterham uit de zak. Hij betast en bekijkt de boterham aan alle kanten en steekt dan voorzichtig een stukje in zijn mond. Hij trekt een vies gezicht.

‘Eten?’ Rondelo wijst naar de boterham en schudt met zijn hoofd. Dan neemt hij Lucas bij de hand en trekt hem mee naar buiten. Hij stevent op een grote eik af, bukt zich en steekt een vijftal eikels in zijn mond. Lucas hoort hem kauwen, maar zijn kauwbewegingen doen meer denken aan een molentje dat draait. De eikels knarsen en kraken. Lucas krijgt er kriebels van.

‘Eten, neen,’ zegt Lucas en wijst naar de eikels en zichzelf. Stel je voor eikels als ontbijt! Echt een wonderlijk kereltje! Het water lijkt Rondelo beter te bevallen.

Met veel gebaren en enkele woorden, die Rondelo prompt herhaalt, maakt hij het ruimtewezen duidelijk dat hij nu weg gaat en straks terug zal komen. Rondelo is blijkbaar nog niet voldaan en scharrelt voort zijn kostje bijeen. Lucas gebaart dat hij daarna terug naar de stal moet gaan en zich koest moet houden.

Zodra de school uit is, gaat Lucas naar de stal. Mama zal nog zeker een uur wegblijven. Rondelo staat op hem te wachten. Elk woord dat Rondelo gisteren herhaald heeft, schijnt hij nu te kennen en te kunnen gebruiken. Merkwaardig, denkt Lucas. Dat brengt hem op een idee. Vlug holt hij het huis weer in en verschijnt even later opnieuw met een schetsblok onder zijn arm. Lucas kan vrij goed tekenen, dat komt nu van pas!

Als Rondelo elk woord dat hij uitgesproken heeft, kan onthouden, zal het niet lang duren of we zullen met elkaar kunnen praten, denkt Lucas blij. Hij tekent een boom, een tafel, een stoel, een bloem... Lucas benoemt elk voorwerp en Rondelo herhaalt. Rondelo heeft al vlug door waar het om gaat en is heel leergierig. Slim zijn die Ufo-reizigers blijkbaar wel, besluit Lucas.

Korte tijd later neemt Rondelo het schetsblok van hem over en tekent zelf de dingen waar hij de naam wil van weten. Na de voorwerpen en de getallen komen de werkwoorden aan bod. Met tekeningen en gebaren tegelijk, lukt het prima. Lucas is verbaasd over het enorme geheugen van Rondelo, zoveel woorden zou hij nooit in één keer kunnen onthouden. Natuurlijk zijn er regelmatig kleine misverstandjes, waar ze dan hartelijk om lachen. De tijd vliegt voorbij!

Rondelo is ook opvallend lenig en soepel met zijn beweeglijke gewrichten. Het mannetje pikt de verwondering van Lucas op en glimlacht:

'Ik zo gewoon - bij ons allemaal zo - mensen stijve harken!' Lucas doet alsof hij in zijn waardigheid gekwetst is, maar ongelijk kan hij het kereltje natuurlijk niet geven.

Na drie dagen verloopt de conversatie al heel wat vlotter. Lucas vraagt honderduit en komt heel wat te weten over het buitenaardse wezen:

Rondelo woont op Futurius, een planeet van een ander zonnestelsel. Hun ruimtetuigen hebben ze al zo lang Rondelo het zich kan herinneren. Ze gaan ermee op avontuur om de ruimte te verkennen. Net als de mensen zoeken ze naar andere planeten waar leven mogelijk is, om dat te vergelijken met hun levenswijze. Hij is nog een jonge Futuur en mocht voor het eerst mee op studiereis.

Een reis naar de aarde wordt niet gezien als een plezierreisje. Alleen Futuren die zich voor wetenschap, techniek of biologie interesseren, mogen met de Ufo mee naar de aarde om stalen te nemen voor onderzoek en als het enigszins mogelijk is ook om de mensen te observeren. Zo'n reis duurt 2 dagen heen en 2 dagen terug en wordt steeds gepland bij volle maan. Alleen dan is er voldoende licht om veilig te kunnen landen. Alle onderzoek moet in het geheim gebeuren, de mensen mogen hen niet zien. Niet omdat ze kwade bedoelingen hebben, integendeel, maar de mensen zouden er alleen maar van schrikken en misschien zelfs vijandig worden. Uiteindelijk is het de bedoeling om contact te leggen met de mensen om samen te werken en van elkaar te leren, maar noch de Futuren noch de mensen zijn daar nu al klaar voor. Hij heeft het vertrek van de Ufo gemist. Nu zal hij moeten wachten op de volgende volle maan en hopen dat er dan niet teveel bewolking is, zodat ze kunnen landen en hem kunnen komen zoeken. Als Lucas vraagt hoe het komt dat hij te laat was voor het vertrek, legt Rondelo uit dat hij niet snel genoeg op het noodsignaal gereageerd heeft. Er blijft altijd een wachtpost op de Ufo achter. Als die wachtpost de opwinding opvangt van mensen die één van hen gezien hebben, stuurt hij een signaal uit en dan moeten alle Futuren onmiddellijk terugkeren. Rondelo was zo in beslag genomen door al wat hij zag, dat hij te laat besepte dat hij het noodsignaal hoorde.

'Hoe vang je opwinding op?' vraagt Lucas

'Voelers - hoofd - emoties vangen.'

Rondelo wijst daarbij naar de twee groepjes pinnen op zijn hoofd. Lucas mag er eens aan voelen. Het zijn geen harde pinnen, maar soepele beweeglijke antennes.

'Oh, was het dan mijn opwinding die de wachtpost opving? Is het door mij dat je vrienden zo haastig vertrokken zijn?

'Ja - misschien was opwinding van Lucas,' geeft Rondelo toe.

'Sorry, het was niet mijn bedoeling jullie weg te jagen.'

Rondelo zucht, 'Ik - fout - signaal - niet vlug genoeg rennen.'

'Kunnen jullie ook gedachten opvangen?'

'Nee, niet gedachten, maar bij gedachten dikwijls horen emoties.'

Lucas is al weer stomverbaasd over de snelheid waarmee Rondelo de taal leert. Hij verstaat al bijna alles. Als het zo doorgaat kunnen ze binnen de week een normaal gesprek voeren. Die Futuren moeten een zeer verstandig volkje zijn! Eigenlijk jammer dat ze er zo raar uitzien. Lucas kan er maar moeilijk aan wennen. Met de twee ogen in zijn achterhoofd en zijn beweeglijke armen en benen kan hij zomaar iets vastgrijpen achter zijn rug of in alle richtingen lopen zonder zich om te draaien. Zijn nek is juist soepel genoeg om alles rondom zich te zien zonder zijn lichaam te draaien. Rondelo is dus met alles veel sneller dan hij! Die ogen zijn waarschijnlijk ook ingewikkelder geconstrueerd dan die van hem, want Rondelo heeft een feilloos dieptezicht en hij ziet kleuren in het donker. Of Rondelo ook harder kan lopen dan een mens, weet Lucas nog niet, dat zouden ze eens moeten testen! Waarschijnlijk komt hij bedroeven uit, als hij denkt het van Rondelo te kunnen winnen, maar wie weet!

Tijdens de dag, als iedereen weg is, verkent Rondelo de omgeving. Hij is zeer nieuwsgierig en wil alles weten over de mensen, hun levenswijze en de planeet waarop zij leven. Lucas vertelt hem wat hij weet, maar dat is nog niet de helft van wat Rondelo graag zou leren.

Hij moet nog één dag naar school voor zijn rapport. Daarna is het vakantie en dan kunnen ze samen een heerlijke tijd beleven, bedenkt Lucas blij. Mama is nog een hele week aan het werk op school met de nieuwe inschrijvingen. Zijn broertje Juul gaat straks voor een weekje naar tante Fien, dus heel het huis is dan van hen beiden!

Als Lucas van de school thuiskomt, is Rondelo nergens te bekennen. Hij begint het hier echt goed gewoon te worden, denkt Lucas, hij trekt er al alleen op uit. Lucas besluit dan maar naar binnen te gaan. Straks zal Rondelo wel opduiken. Tot zijn grote ontsteltenis vindt hij het buitenaardse wezen vlak bij het huis. Verschrikt kijkt hij op als hij Lucas in de gaten krijgt.

‘Oh, gelukkig, jij bent het!’

‘Zeker gelukkig, Rondelo, dat mag je niet doen! Stel je voor dat mams eerst thuisgekomen was, of Juultje!’

'Ja, maar ik wil zo graag alles bekijken.'

'En dan ontdekt worden? Ik moet er niet aan denken!'

'Zullen jouw papa en mama me dan kwaad doen?'

'Nee, zij niet, maar ze zullen hun mond niet kunnen houden. Er zullen een hele boel mensen op je af komen. Je zult dan waarschijnlijk het nieuws halen en op televisie komen. En daarna komen de specialisten en zoals je eruitziet met je vacht en je naaktheid, valt het te betwijfelen of ze je als een verstandelijk wezen zullen behandelen. Ze zullen je behandelen als een dier, je gevangen zetten en allerlei testen willen uitvoeren en...'

'Stop Lucas!' Rondelo staat te schudden van het lachen, 'Oh, Lucas, stop, dat kan toch allemaal zomaar niet, dat zouden zij toch nooit doen, dat is te gek!'

De lach besterft op zijn gezicht als hij merkt hoe serieus Lucas blijft. 'Kan dat dan toch?' vraagt hij aarzelend. Lucas knikt: 'Ja, dat zou kunnen. Zeker is dat natuurlijk niet, maar als de wetenschappers denken dat ze je kunnen gebruiken, zullen ze het niet nalaten.' Rondelo wordt er stil van, hij kan het zich niet goed voorstellen, op Futurius is zoiets niet mogelijk. Hebben mensen dan zo weinig respect voor al wat leeft?'

'Kom, vergeet het, er is niets gebeurd. We komen hier morgen samen terug. Het is vakantie, ik moet niet meer naar school, mams gaat nog een volle week werken en Juultje gaat naar tante Fien.'

Hoewel het vakantie is, is Lucas al vroeg opgestaan. Nog voor mama en Juultje vertrokken zijn, is hij al in de stal bij zijn buitenaardse vriend. Samen trekken ze naar het bosje voor Rondelo's ontbijt. Als ze achter de garage doorsluipen en langs de haag verderlopen, kunnen ze er gemakkelijk geraken zonder gezien te worden.

'Zo, die eikels hebben alweer gemaakt, al begin ik toch naar wat meer afwisseling te verlangen,' zucht Rondelo.

'Nu ik vakantie heb, kunnen we samen wel verder van huis gaan en dan komen we misschien wel wat eetbaars voor je tegen. Laat ons nu het huis verkennen. Goed? Eerst even checken of mama en Juul al weg zijn... ja, kom maar.'

Samen lopen ze terug naar het huis. De achterdeur is niet op slot, mams weet dat hij al eens naar binnen wil en hier komt toch nooit iemand anders. Soms vindt Lucas het wel vervelend dat ze zo afgelegen wonen, maar meestal, en zeker nu, is dat een voordeel.

‘Oh, wat mooi, dat is veel mooier dan de stal waar ik nu slaap!’

‘Ja, natuurlijk, wat had je dan gedacht. Het gebouw waar jij nu slaapt dat is alleen maar de stal, daar sliiep onze geit toen ze nog leefde. Mensen wonen in een huis als dit, nu ja, toch bijna allemaal en sommigen zelfs in een kasteel.’

‘Een kasteel? Wat is dat?’

‘Een heel groot, luxe huis, gelegen in een groot park.’

Al pratend lopen ze door de keuken naar de woonkamer. Rondelo heeft ogen te kort. Alles is totaal anders dan op Futurius. Veel van de voorwerpen die hij ziet, kan hij niet thuis brengen, andere mist hij dan weer. Overdonderd loopt hij achter Lucas aan de trap op.

‘Wat is dit, waarop wij lopen?’

‘Een trap.’

‘Wij hebben geen huizen met een trap. Jullie hebben dan 2 huizen bovenop elkaar?’

‘Zo kun je dat noemen ja. Mijn kamer is boven.’

‘Kijk, vanuit dit raam zag ik vorige week het oranje schijnsel uit jullie ruimteschip. Het ruimteschip zelf, in de weide achter dat bosje, kon ik niet zien, daarvoor zijn de bomen te hoog.’

‘Het is wel tof in zo’n bovenhuis, je kunt veel verder zien!’

Lucas glimlacht. ‘Ik denk dat er nog wel meer is dat je niet kent.’

‘Waarom liggen die lappen op het bed?’

‘Dat zijn lakens en dekens om ’s nachts onder te kruipen tegen de kou.’

‘Oh, is het dan zo koud ’s nachts? Ik heb dat toch nog niet gevoeld.’

‘Nee, nu het zomer is, valt de temperatuur nog mee, maar in de winter kan het hier bitter koud zijn. Ik heb geen vacht zoals jij. Zonder vacht heb je vlugger kou, denk ik.’

‘Jij hebt losse lappen rond je lijf hangen,’ aarzelt Rondelo.

‘Hier heb je nog meer van die losse lappen,’

Lucas trek zijn kleerkast open.

‘Wauw, wat veel, jij kunt die verwisselen? Doet dat geen pijn?’

‘Nee, helemaal niet, ik zal het je laten zien.’ Lucas neemt schoon goed uit de kast en begint zich om te kleden voor de verwonderde ogen van Rondelo.

‘Wat doe je nu met die oude lappen?’

‘Die worden gewassen en dan legt mama ze opnieuw in mijn kast voor de volgende keer.’

‘Lijkt mij toch wat te ingewikkeld, je vel laten wassen, ik ga zwemmen als ik vuil ben!’ besluit Rondelo laconiek.

Lucas laat zijn herbarium zien en ook zijn terrarium dat beneden in de woonkamer staat. Rondelo is er stil van geworden, zulke dingen worden niet gedaan op Futurius, in hun huizen staan zoveel dingen niet. Mensen zijn toch rare wezens. Wat moet je nu met al die spullen als je buiten kunt zijn?

‘s Middags zetten ze zich gezellig samen aan tafel om te eten. Lucas heeft gisterenavond van zijn zakgeld een grote zak noten mix gekocht, zodat Rondelo al eens iets anders kan eten dan de eikels en de kastanjes, die van vorige herfst zijn blijven liggen. Na het eten ruimen ze samen de boel op, mama mag er immers niets van merken. Van stromend water schrikt Rondelo niet, dat hebben ze op Futurius ook en een energiebron om licht te maken ook.

Na de middag trekken ze de bossen en de velden in, daar voelt Rondelo zich meer op zijn gemak en dan komen ze allicht nog iets anders tegen dat eetbaar is voor Futuren.

‘Wat vind je van ons huis?’ vraagt Lucas als ze na een paar uur zwerven langs de kant gaan zitten.

‘Heel anders dan op Futurius, maar jullie wonen er veel meer in dan wij, denk ik. Wij leven meer buiten. En er staan zoveel dingen in je huis, daardoor lijkt het eng en klein. Is dat een huis voor vier mensen?’

‘Ja, eigenlijk vind ik het wel jammer dat ik je niet kan voorstellen aan paps en mams.’

‘Ja, dat vind ik ook, maar toch beter niet! Je hebt zelf al gezegd wat er dan kan gebeuren,’ schrikt Rondelo. ‘Onze Regent zal het al erg genoeg vinden, dat jij mij gezien hebt. De mensen mogen ons niet zien. Later is dat wel de bedoeling, maar we zijn er nog niet klaar voor. Hou mij maar verborgen, wil je, a.u.b.?’

‘Wees maar gerust hoor, dat lukt wel, maar je zou in een echt bed kunnen slapen, bij mij op de kamer in plaats van in de stal.’

‘Jaja, leuk zou dat wel zijn, ik voel me daar soms wel eenzaam maar... nee, het kan niet Lucas, de Regent en de Regentes zouden erg boos zijn. Ik zou misschien het hele project doen mislukken, het werk van meer dan 100 jaar!’

‘Vliegen jullie al 100 jaar door de ruimte?’

‘Ja, zoiets, dat vertellen ze me toch.’

‘Ik heb honger, we moeten naar huis. Oei, het is al laat, paps komt al bijna thuis. Rennen, Rondelo.’

Lucas trek Rondelo resoluut recht en samen hollen ze door de velden. Dan sluipt Rondelo stilletjes langs de rand van het bosje en de tuin, achter de garage door, naar de stal. Lucas echter rent in één adem naar het huis. Hijgend en met stralende ogen ramt hij de keukendeur: nog juist op tijd!

‘Lucas, een beetje kalmer zal ook wel gaan zeker,’ probeert mama hem te kalmeren.

‘Ik was de tijd een beetje uit het oog verloren mams, sorry.’

Hoofdstuk 3

'Toen jij me eergisteren dicht bij je huis tegenkwam, kwam ik juist uit jullie garage. Er staan daar dingen tegen de muur met twee grote wielen, wat zijn dat?' vraagt Rondelo.

'Dat zijn fietsen. Wacht ik haal die van mij, dan kan ik het je laten zien.'

Lucas komt al rijdend de garage uit en laat de poort open. Hij lacht vrolijk als hij Rondelo's verwonderde blik ziet, alweer iets dat hij niet kent!

'Hoe doe je dat?'

'Het is helemaal niet moeilijk. Zelfs kleine kinderen kunnen al fietsen. Iedereen heeft een fiets.'

'Kan ik dat dan ook?'

'Zomaar kunnen is veel gezegd, maar je zult het wel kunnen leren. Wil je? Hier, neem die van mij maar.'

De fiets van Lucas is eigenlijk te klein voor Rondelo's lange benen, maar om te leren is dat misschien juist een voordeel. Lucas houdt de fiets vast en wenkt zijn vriend.

'Kom, stap op. Je gaat op het zadel zitten en je zet je ene voet op de hoogste trapper. Met de andere zet je je af, zodat je al wat vooruit bolt. Dan zet je je tweede voet op de andere trapper en je duwt met je voeten de trappers in het rond.'

'Klinkt simpel,' zegt Rondelo en hij volgt de instructies zo nauwkeurig mogelijk op. Al vlug wankelt hij en met een gillette staan zijn twee voeten terug op de grond.

'Zo gemakkelijk is het toch niet, makker!'

‘Je moet alleen wat oefenen, als je met je voeten aan de grond kunt zoals jij, zal het wel lukken. Pas op dat je niet valt, ik weet niet hoe ik pleisters op een vacht moet kleven!’ zegt Lucas lachend.

‘Oké dan maar.’ Rondelo oefent ijverig verder, de oprit op en af. Zijn voeten staan meer op de grond dan op de trappers, maar hij geeft het niet op. Lucas haalt binnen iets te drinken en brengt ook zijn plantengids mee om ondertussen een exemplaar op te zoeken dat hij gisteren gezien heeft. Om te leren fietsen heeft Rondelo hem niet nodig.

Na een uurtje zet Rondelo de fiets aan de kant.

‘Genoeg voor vandaag,’ zegt hij, ‘morgen doe ik verder. Ik begin al te voelen waar het om gaat. Het zal wel lukken.’

‘Ik zag het, het gaat al beter,’ beaamt Lucas blij. ‘Binnen een paar dagen kunnen we een tochtje maken!’

Na het middageten trekken ze er weer samen te voet op uit.

‘Laat ons om het eerst naar het bosje rennen en daar een boomhut bouwen,’ stelt Lucas voor.

‘Ha, boomhutten bouwen doen Futuren ook! En rennen, kan ik ook! Eén, twee, drie, start!’

Zoals hij verwacht had, moet Lucas al vlug het onderspit delven. Wat een snelheid, daar kan geen mens tegenop! Er gaat hem een lichtje op, daar kunnen ze misschien, in de toekomst, hun voordeel mee doen als er iets mis loopt!

Het is al vlug duidelijk dat boomhutten bouwen Rondelo beter ligt dan fietsen. Met zijn aangeboren handigheid en kracht is hij hierin veruit de beste. Ze hebben een plek gekozen in de mik van de hoogste boom van het bosje. Het bosje dat ruim 150 meter in beslag neemt tussen de tuin en het veld, is niet zo klein als de naam laat vermoeden en voorziet hen van voldoende materiaal voor hun bouwsel. De nodige gereedschappen vinden ze in de garage van de Vervloesems.

De twee bomen die bij de laatste herfststormen omgewaaid zijn, worden van hun takken ontdaan. De dikste takken worden uitgekozen voor het geraamte en mooi op lengte gezaagd. De takken van middelmatige dikte leggen ze even opzij en van de dunnere takken maken ze eerst een touwladder, om de onderste

zijtak van hun favoriete boom gemakkelijker te kunnen bereiken. Ze zullen immers dikwijls in en uit de boom moeten klimmen. Met dat werkje zijn ze een hele tijd zoet, want ze beschikken uiteraard niet over een kettingzaag. Alles moet met de hand gebeuren. Met touwen worden de stammetjes naar boven gehesen. Rondelo zet zich hoog in de boom in een mik om de stammetjes, die Lucas beneden vastknoopt, naar boven te trekken. Het hout is nog nat en sommige stammetjes wegen behoorlijk zwaar. Rondelo verzamelt de stammetjes in de kleinere mikken van de boom, ongeveer op de plaats waar ze nodig zijn.

‘Pas op, Lucas, onderuit! Er komt er één terug naar beneden!’

Met veel horten en stoten komt het stuk hout op de grond terecht. Lucas heeft gelukkig tijd gehad om opzij te springen.

‘Ik kom naar boven, we zullen eerst de stukken die je daarboven al hebt, vastsjorren.’

‘Oké, kom maar.’

Naarmate het bouwwerk vordert, kan Rondelo meer stammetjes verzamelen vóór Lucas opnieuw naar boven moet klimmen. Er komen meters touw aan te pas om alles aan elkaar en aan de boom vast te sjorren. Hier en daar gebruiken ze nog een lange spijker voor de stevigheid. De boomhut is de grootste en de hoogste die Lucas ooit gemaakt heeft. Naar beneden tuimelen is echt geen optie! Als het geraamte klaar is, zagen ze de minder dikke takken op maat om de vloer en de wanden op te vullen. Drie dagen werken ze samen aan de hut. Tussen het dichte gebladerte valt het bouwsel amper op. Wat zullen ze daar knusjes kunnen zitten! Nu de touwladder nog verlengen tot helemaal aan de hut en dan is hun kunstwerk af. Aan de kant van de weide knippen ze voorzichtig wat van het gebladerte weg.

Het uitzicht is prachtig, ze kunnen gemakkelijk het voorste deel van de grote waterplas zien liggen, die achter de velden begint. De boomhut is een ideale uitkijkpost om met een verrekijker zowel de watervogels, als de vogels die de velden en de weiden verkiezen, te observeren. De verrekijker wisselt regelmatig van persoon. Rondelo neemt veel nota's in tekens die onbegrijpelijk zijn voor Lucas en

omgekeerd. Dat brengt Rondelo op het idee om de mensentaal ook te leren schrijven.

‘Lucas, wil je me leren schrijven?’ vraagt hij.

‘Ja, natuurlijk,’ antwoordt zijn vriend, ‘als dat even gemakkelijk gaat als spreken is dat een kleinigheidje.’

‘Oké, morgen beginnen we! We kunnen het hier doen, het is hier reuze gezellig en ook veilig.’

‘Kijk daar, dat is een ooievaar, die zie je hier niet zo dikwijls,’ wijst Lucas enthousiast.

Rondelo neemt de verreijker over en bestudeert het beest nauwkeurig. Wat een schat aan informatie om mee te nemen naar Futurius! Als hij terug thuis geraakt wel te verstaan. Het lijkt al een eeuwigheid geleden dat hij nog een Futuur gezien heeft. Lucas is aardig, Lucas is zijn vriend, maar Lucas is geen Futuur. Hij voelt zich hier niet zo goed als thuis, hij heeft precies minder lucht en al dat verstoppertje spelen is eigenlijk niet zo leuk. Nog twee weken en dan komt de Ufo...

‘Hé, Rondelo,’ haalt Lucas hem uit zijn overpeinzingen, ‘we moeten naar huis, het is bijna etenstijd. Je zat te dromen, heb je heimwee?’

‘Ja, je bent heel goed voor mij, je bent mijn beste vriend, maar ik mis mijn soortgenoten. Ik kan zelfs niet zeker zijn dat ik hen ooit zal terugzien!’ Een Futuretraan rolt stilletjes uit zijn linker oog.

‘Niet wanhopen man, ze komen wel. Het is zomer, dan is het meestal helder weer. Jullie piloten kunnen dezelfde plaats toch terugvinden?’

‘Ja, dat kunnen ze zeker, dat is geen probleem.’

‘Wel dan, denk er niet meer aan, zie het als een vakantie! Probeer ervan te genieten!’

‘Je hebt natuurlijk gelijk, maar soms is het moeilijk.’

‘Kom.’ Eén voor één dalen ze af langs de touwladder. Troostend neemt Lucas Rondelo bij de hand en wandelen ze naar huis.

Hoofdstuk 4

Elke morgen oefent Rondelo op de fiets. Ook de dagen dat ze aan de boomhut bouwen, leert Rondelo eerst een uurtje fietsen. Fier als een pauw rijdt hij, een paar dagen later, op de fiets van mams, naast Lucas op de landweg voor het huis. Hij wankelt soms nog en Lucas moet opletten of ze botsen tegen elkaar aan. Ze fietsen van het dorp weg. Het huis van Lucas is het laatste huis op de weg, ze zullen hier niemand tegenkomen. Aan de kant van de weg groeit een hele rij struiken. Moest het nodig zijn, dan kan Rondelo zich daartussen gemakkelijk wegstoppen. Ze rijden verder langs de rand van een maïsveld. Later maakt de weg een flauwe bocht naar links, daarna nemen ze de zijweg rechts die naar het bos leidt. Met een grote boog komen ze uit aan de achterkant van de grote plas, die ze vanuit de boomhut kunnen zien liggen. Ze genieten van het tochtje, vooral Lucas, want Rondelo rijdt nog te krampachtig. Hij heeft al zijn aandacht nodig om de fiets te temmen. Aan de waterplas houden ze stil.

‘Pfff,’ zucht Rondelo, ‘dat was een heel eind, ik ben er moe van.’

‘Geeft niet hoor, we blijven hier wel even zitten, er valt genoeg te zien op de plas. Ik heb de verrekijker meegenomen en ook onze nota’s.’

‘Kijk, daar heb je de meerkoet met haar kroost,’ wijst Lucas. ‘De meerkoet is dikker en logger dan het waterhoentje... ginder zit een waterhoentje. Het heeft een rode bek en de meerkoet, dat is die met de kleintjes, heeft een zwarte bek.’

‘Ja, ik zie ze allebei, maar ik zal de namen in mensentaal moeten noteren. Deze vogels hebben geen Futurenaam. Ik heb ze nog nooit gezien op Futurius.’

‘Ik zal het even voor je opschrijven.’

Samen genieten ze van de familie meerkoet. Mama meerkoet duikt naar voedsel en de kleintjes proberen haar na te doen, niet zo gemakkelijk! Er dwaalt een kleintje af, maar mama heeft het gezien... oef, het kleintje is weer onder haar hoede. Mama meerkoet zwemt nu rondjes op de plas, met een sliert van zeven meerkoetjes achter zich aan. Ze waagt zich wel ver van het riet, vindt Lucas.

‘Oh, kijk, een reiger valt de kleintjes aan, dat is toch een reiger hé, dat is toch die vogel die we gisteren in het veld gezien hebben?’ vraagt Rondelo.

‘Ja, dat is hem, hij heeft de kleine meerkoetjes op het oog. Oh nee, hij pikt er eentje uit!’

Moeder meerkoet vlucht met haar kroost naar het riet, maar het is te laat! Ze is één van haar kleintjes kwijt!

‘Wat jammer,’ vindt Rondelo.

‘Ja, dat is nu eenmaal zo. De reiger moet ook eten,’ legt Lucas uit.

‘Dat weet ik wel hoor, op Futurius moeten de dieren ook eten. Dat is juist hetzelfde, maar het is niet prettig om te zien.’

De meerkoetfamilie is uit het zicht verdwenen, ze zal zich nu een hele tijd schuil houden. Hun aandacht wordt nu getrokken door de wilde eenden, die in grote aantallen vertegenwoordigd zijn. Rondelo vindt de wilde eenden mooier dan de meerkoeten of de waterhoentjes.

‘Eigenlijk heb je wel gelijk, vooral de woerden, dat zijn de mannetjes, zijn mooi met die groene kop. Let maar eens op hun vlieggedrag: ze vliegen veel gemakkelijker dan de meerkoeten, ze stijgen recht uit het water op, in plaats van eerst over het water te rennen om vaart te krijgen. Meerkoeten lijken, wat dat betreft, meer op vliegtuigen!’ Rondelo geeft de verrekijker terug aan Lucas. Vlieggedrag kun je beter zonder verrekijker bestuderen.

‘Voor mij zijn dat maar doodgewone vogels. Eenden vind je overal, zelfs in parken, daar eten ze soms uit je hand,’ vertelt Lucas.

‘Alle dieren en planten hier zijn nieuw voor mij. Het zou fantastisch zijn als ik ze kon fotograferen!’

‘Als je dat goed wilt doen, heb je een dure camera nodig, dat kan ik nog niet betalen. Ik zal thuis eens kijken of ik een vogelboek heb dat

ik kan missen. Nu je leert lezen, heb je daar misschien iets aan.' Oh Lucas, wat geweldig! Stel je voor een boek over de vogels van Aarde dat ik kan lezen! En dan leer ik de andere Futuren ook lezen, zodat zij ook kunnen genieten van het boek! Dank je, dank je wel!'

Rondelo kan zijn geluk niet op, slaat zijn armen om Lucas' nek en geeft hem een dikke Futurezoen op zijn voorhoofd. Goed dat de verrekijker met een riempje om zijn nek hangt, anders was hij waarschijnlijk in het water terecht gekomen.

'Het is wel goed hoor, Rondelo. Als je volgende week kunt lezen, kijk ik heel mijn bibliotheek voor je na.'

Rondelo is te opgewonden om nu nog rustig naar de watervogels te liggen turen. Lucas beseft maar half wat een groot geschenk een boek voor hem is. En of dat hij zijn best zal doen om volgende week te kunnen lezen!

'Ik kan nu wel terugrijden. Geef je me seffens nog wat lees- en schrijffles in de boomhut?' vraagt Rondelo na een tijdje.

'Ja, maar wacht nog even, we eten hier eerst nog, ik heb een picknick meegebracht.'

Lucas loopt naar zijn fiets.

'Picknick, wat is dat?'

'Ja, eigenlijk hetzelfde eten als thuis, maar dan ingepakt om mee te nemen en buiten op te eten. Ik heb voor jou nog van die noten mix meegenomen. Misschien vinden we hier nog wel iets anders ook.' Samen zoeken ze de omgeving af en Rondelo vindt een struik met bessen, die erg lijken op de bessen die hij kent van Futurius. Het zijn cassisbessen.

'Pas op, Rondelo, eet er niet teveel van, je weet niet of het juist dezelfde bessen zijn. Eerst proberen met enkele, ik zou niet willen dat je er ziek van wordt. Voor mensen zijn ze eetbaar, maar dat zegt niets als ik zie wat jij eet! Hier is een doosje, dan kun je er nog wat plukken voor straks. Als ze je bevallen, komen we morgen terug.'

'Mm, ze zijn erg lekker, maar ze smaken toch anders dan de onze. Wil jij er geen?'

'Nee, neem jij ze maar, zoveel hangen er nu ook weer niet in die struik en ik ben zo geen fan van cassisbessen.'

Twintig minuten later zijn ze allebei voldaan en vatten ze de tocht naar huis aan.

‘Probeer iets minder gespannen op je fiets te zitten, Rondelo, dan zal het gemakkelijker gaan.’

Rondelo doet zijn best om zo nonchalant mogelijk op zijn fiets te zitten.

‘Tot uw dienst meester,’ roept hij vrolijk en zonder zijn voeten nog tijdig op de grond te kunnen zetten, ligt hij op de grond met het voertuig boven op zich.

‘Oei,’ schrikt Lucas en springt haastig van zijn fiets. Nog voor hij bij zijn vriend is om te helpen, kruipt Rondelo echter al onder de fiets vandaan. Het lijkt nog mee te vallen.

‘Heb je je pijn gedaan?’

‘Een beetje wel, aan mijn linkerkant, mijn arm en mijn been, maar ze zijn nog bruikbaar,’ voegt hij er lachend aan toe. ‘Onze vacht is steviger dan hij eruitziet en de fiets ziet er ook nog goed uit.’

‘Pas nu maar op, wat minder gespannen wil nog niet zeggen nonchalant! Dat komt later wel.’

‘Oeps, de fiets ziet er toch niet zo goed uit,’ merkt Rondelo op als hij wil opstappen, ‘het stuur staat scheef.’

‘Als het dat maar is!’

Lucas neemt het wiel tussen zijn benen en draait het stuur terug in de juiste richting.

‘Ziezo, zo doen wij dat. Stap maar op!’

Door de val wat wijzer geworden, rijdt Rondelo nu rustig naast Lucas voort en probeert hij zich beetje bij beetje te ontspannen. Dat lukt al heel wat beter! Hij kan zowaar al een gesprek voeren tijdens het rijden.

Voor ze naar de boomhut gaan, stallen ze de fietsen in de garage om geen problemen te hebben, als ze vanavond wat aan de late kant zijn. Rondelo holt voorop en zit glunderend, met papier en pen in de aanslag, in de boomhut te wachten, tot Lucas eindelijk bovenkomt.

‘Dat doe je me niet na hé,’ grijnst hij.

‘Nee, maar je bent me gelukkig niet in alles de baas, fietsen kan ik vééééél beter dan jij.’

Lucas staat nog net niet te hijgen van de spurt en zet zich naast zijn vriend voor de lees- en schrijffles. Leren schrijven gaat de Futuur al bijna even goed af als spreken. De lessen werpen vruchten af. Hij geeft de Futurenjongen nu een reeks oefeningen en staart dromerig naar de grote plas in de verte. De meerkoet die ze deze morgen geobserveerd hebben, is van hieruit niet te zien. Wat een vreemde vakantie, hier zit hij nu samen met een buitenaards wezen in de geweldigste boomhut die hij ooit gehad heeft. Ze hebben ze samen gebouwd. Alleen zou hij nooit in staat geweest zijn een boomhut te bouwen, zo hoog in de boom, en nog zo stevig ook! Futuren zien er heel vreemd uit, niet alleen door hun naaktheid en hun vacht, maar ook door de soms rare bewegingen, die ze met armen en benen kunnen maken. Ook het lopen en kijken in alle richtingen went moeilijk. Rondelo is alvast een toffe kerel, zouden alle Futuren zo tof zijn? Zijn aardse vriend Sven is ook een prima vriend natuurlijk, maar met Rondelo is het toch heel anders, hij kan er zich moeilijk van losmaken. Sven... hij heeft hem al heel de week aan zijn lot overgelaten en Sven weet natuurlijk niet hoe dat komt. Sven zou Rondelo vast ook leuk vinden. Jammer dat het niet kan, met hun drieën zou het vast fijn zijn. En Hans, Ruben en Jan? Nee, die houden minder van vogels spotten, maar samen doen ze toch veel andere leuke dingen. Als Rondelo volgende maand terug naar Futurius is, kan hij de schade met zijn vrienden wel inhalen. Rondelo wordt vast een VIP als hij op Futurius aankomt. Hij zal hem missen... eens kijken hoever het staat met zijn schrijfoefeningen.

'Oh, je bent klaar,' stelt Lucas verrast vast.

'Ja, is het goed?'

'Laat eens zien... het is heel goed zelfs, ik zie geen enkele fout! Proficiat! Gaan we ons nu nog bezighouden met lezen of hou je ermee op voor vandaag?'

'Genoeg voor vandaag, ik zou graag nog even naar de vogels kijken. Alles is hier zo interessant. Ik zou al bijna willen dat de Ufo nog een maandje langer wegblijft!'

'Voor mij niet gelaten hoor, maar ik dacht dat je heimwee had?'

‘Ja, ik mis Futurius. Het was bij wijze van spreken, ik wil natuurlijk zo vlug mogelijk naar huis, maar ik zou best nog wel eens willen terugkomen.’ Ze kijken elkaar aan.

‘Dat zal wel niet kunnen zeker?’ aarzelt Lucas.

‘Ik vrees van niet, ik heb op Futurius helemaal niets te zeggen, ik ben nog veel te jong. Bij toeval misschien...’

‘Die kans is heel klein, vrees ik, ik zal je missen, hoe kort ik je ook ken.’

‘Mm, ik ook.’

Het blijft even stil. Ze genieten samen van hun vriendschap en van de overweldigende natuur.

‘Het is etenstijd, ik moet naar binnen, paps zal er al zijn. Ik kom vanavond nog bij je in de stal,’ zegt Lucas na een tijdje.

‘Oké, dan kunnen we bespreken wat we morgen gaan doen.’

Lucas is ruim op tijd thuis en gaat zoals gewoonlijk in alle potten kijken, die op het fornuis staan pruttelen.

Mmmmm, lekker, spaghetti,’ glundert hij.

Mama glimlacht, ze weet wel dat haar kinderen graag spaghetti lusten. Lucas ziet er zo vrolijk en blij uit deze vakantie. Hij vertelt weinig, maar hij heeft het blijkbaar erg naar zijn zin. Hij heeft goede vrienden vindt ze, Sven mag er wezen en Hans en Ruben ook. Uit zichzelf is Lucas volgzzaam en betrouwbaar en zo lang hij met die kameraden optrekt, hoeft ze zich geen zorgen te maken. Als ze het met Juultje later ook zo treft, mag ze zich gelukkig prijzen, op die manier is kinderen grootbrengen een plezier!

‘JUUL!’ roept mama aan de keukendeur. ‘Binnenkomen, het eten is klaar!’

Juul komt aangelopen, schopt zijn schoenen uit en dondert de keuken binnen.

‘Wau-au-au-uw,’ doet hij als een indiaan, ‘spaghetti, spaghetti, spaghetti!’ In een oogwenk zit hij op zijn stoel.

‘Juul, eerst je handen wassen!’

Lucas ziet het glimlachend aan, hij houdt van zijn vrolijke broertje. Jammer dat Rondelo hier niet bij hen kan zitten. Zou hij spaghetti lusten? Als er straks een beetje over is, kan hij misschien wat naar

buiten smokkelen. Tijdens het eten is het verrassend stil aan tafel, wat wil je, het is ook zo lekker!

Na het eten gaat hij nog even naar het toilet, dan kan hij op de terugweg, in het voorbij gaan, eventueel een restje meepikken...

Er is niemand in de keuken. Het deksel staat half op de pot met de lepel er nog in, dus waarschijnlijk is de pot niet leeg. Vlug een kommetje uit de kast genomen, het deksel van de pot, een grote schep met de lepel erin, deksel er weer op en vlug naar buiten! Net op tijd! Juultje komt bijna vlak daarna de keuken binnen en mama ruimt de tafel af. Volgende week is de tafel afruimen zijn taak, om de veertien dagen wisselen ze.

Rondelo ligt op zijn strozak, maar komt onmiddellijk overeind als Lucas binnenkomt.

Lucas presenteert hem onmiddellijk de spaghetti.

'Kijk eens, ik heb spaghetti voor je meegebracht!'

Rondelo rommelt even in het potje.

'Sorry Lucas, dat zal niet gaan, dat is veel te plat, daar geraakt mijn molentje van verstopt.'

'Tja, dat had ik eigenlijk kunnen weten, niet aan gedacht. Ik eet het zelf wel op.'

'Waar zijn al de mensen eigenlijk?' vraagt Rondelo. 'Ik zie alleen je ouders en Juultje, zijn er zo weinig mensen?'

'Hier vlakbij wonen inderdaad geen andere mensen, ik dacht dat dat juist een pluspunt was voor jou. Er komen hier ook weinig mensen. Als je mensen wilt zien, moet je naar het dorp of naar de stad,' antwoordt Lucas.

'Eigenlijk zou ik wel eens een dorp of een stad willen zien,' zegt het nieuwsgierige ruimtewezen.

'Rondelo, hoe kun je dat nu zeggen, dat kan toch niet!'

'Kan dat echt niet? Is er geen plaats vanwaar we de stad op afstand kunnen zien?'

Lucas denkt na. Met de verreijkker hoeven ze niet zo dichtbij, maar toch zal het er drukker zijn dan hier. Wil Rondelo dat risico echt nemen?

'Welke plaats ik ook verzin, je zult altijd risico lopen, Rondelo.'

‘Ik weet het, maar ik zou zo graag meer van de mensen weten, Ik ben zo nieuwsgierig geworden.’

‘Ik weet een hoge boom vlak bij de weg en niet ver van het dorp. Misschien kun jij erin klimmen, ik kan het niet, de takken beginnen veel te hoog. We kunnen er morgen samen naartoe gaan als je dat echt wilt.’

‘Eens ik boven in die boom zit, ziet niemand mij!’

‘Daar heb je gelijk in, maar je moet erin en er weer uit, dat valt op!’ Lucas is er niet gerust in. Hijzelf riskeert niet veel, maar als Rondelo opgepakt wordt, is het einde nog niet in zicht. Rondelo houdt echter vol, zijn drang naar kennis over het mensenras is te groot.

De volgende dag na de lees- en schrijflessen fietsen ze richting dorp. Rondelo is opgetogen, hoe langer hij op Aarde is, hoe meer hij wil weten over zijn bewoners. Als hij moet afgaan op wat Lucas vertelt, is het niet allemaal rozengeur en maneschijn op de planeet Aarde.

In de buurt van de bewuste boom verstoppen ze hun fietsen achter een brede struik. Lucas legt er nog een degelijk hangslot rond.

‘Wat is dat? Waarom doe je dat?’ vraagt Rondelo.

‘De fietsen liggen wel verstoppt, maar als ze toch gevonden worden, zouden ze kunnen gestolen worden. Met een hangslot is dat te voorkomen.’ Rondelo kan die redenering niet zo goed volgen, maar hij vraagt nu niet verder, eerst mensen zien.

‘Kijk, daar staat de boom waar je moet inklimmen. Ik blijf in de buurt, als je niets hoort, blijf je rustig boven en als je mijn fluitje hoort, kom je zo vlug mogelijk naar beneden en zet je het op een lopen tot je je ergens veilig kunt wegstoppen. Als jij naar beneden wil komen, wuif je naar mij, ik geef dan wel een seintje als de kust veilig is. Hier heb je de verrekijker.’

Lucas overhandigt de kijker aan zijn vriend en wenst hem veel succes.

Rondelo slentert zo onopvallend mogelijk naar de boom en Lucas wandelt, ongeveer evenwijdig, mee over de weg. Hij houdt zijn vriend goed in de gaten, hij is nu bijna bij de boom. Er is nog niemand te zien op straat. Als hij nu maar niet te veel moeite heeft

om de onderste takken te bereiken. Verbluft ziet hij toe terwijl Rondelo als een aap in de boom klimt. Dat was dus geen probleem! Lucas houdt de wacht tussen de boom en het dorp. Een aantal voetgangers en fietsers passeren op de weg, maar niemand kijkt naar boven. Zelfs als er al iemand naar boven zou kijken, is er weinig gevaar dat ze Rondelo zullen ontdekken. Hijzelf ziet ook maar amper waar het kereltje zich juist schuilkent.

De nieuwsgierige Futuur houdt het lang vol, pas na anderhalf uur ziet Lucas hem wuiven. Wel een beetje pech, daar heeft hij niet aan gedacht, het is vijf uur en er zijn nu extra veel mensen van hun werk op weg naar huis. Vlug steekt hij zijn hand op, het teken dat hij moet wachten om naar beneden te komen. Verdorie, de mensen blijven maar komen, straks wordt Rondelo ongeduldig en komt hij zonder seintje naar beneden! Lucas wordt zenuwachtig. Daar heb je Ruben, wat komt die hier doen? Tersluiks kijkt hij nog eens naar de boom, Rondelo zit nog te wachten.

‘Hallo Lucas, waar zat je heel de tijd, we hebben je deze vakantie nog niet gezien. Sven kwam gisteren ook al vragen waar je bleef.’ Ruben is bij hem blijven staan. Hij moet vlug iets verzinnen.

‘Ja sorry, maar ik heb het erg druk gehad met mijn terrarium en met vogels spotten aan de plas en morgen ga ik voor twee weken naar mijn tante in de Ardennen.’

‘Wat jammer man! In augustus kom je dan toch weer bij ons?’

‘Beloofd, zeg het al maar aan de anderen.’

Dat was al goed gevonden, stelt hij opgelucht vast. Hij heeft er een hekel aan te moeten liegen, maar nood breekt wet. Als Ruben nu maar vlug vertrekt, dan kan hij Rondelo het sein geven, de mensenstroom is bijna opgehouden.

‘Ik ga er dan maar vandoor, mama wacht op mij. Ze moet nog weg en ik moet op mijn zusje passen.’

‘Oh, ga dan maar vlug,’ zegt Lucas opgelucht terwijl hij zijn best doet om zijn stem teleurgesteld te laten klinken.

Oef, Ruben is weg, de baan is ondertussen ook vrij. Rondelo zit nog braaf in de boom te wachten. Lucas geeft het afgesproken sein en enkele tellen later staat Rondelo weer in het gras. Lucas maakt alvast de fietsen los.